

(Nåd och ansvar.doc)
Högtidliga varningsord
III Nåd och ansvar

Kommentar

Två slags kristna

1

Herrens heliga

” ” som lever så nära Gud att de får se och tala med honom
personligen

En helgad man

Du Guds man

Den högste Gudens tjänare

Käre och högt ärade broder

En hängiven och helgad person

2

En vanlig kristen

Kännetecken på 1

Gåvan Har Guds Ande fått bränna in *erfarenhetssanningar* i ditt liv, är du av Herren kallad och därtill *i Andens och i korsets skola fostrad*

Uppgiften att leda församlingen till fullare liv i Gud, 391 vägleda helighetssökande själar 392

Gudsuppenbarare

Medveten därom, bör du vara i helig umgängelse varje stund och leva det mest intima och allvarliga trosliv, så att din *ödmjuka* karaktär, omstrålad av en barnafrimodig självförgätenhet, uppenbarar någonting gudomligt. 391 f dvs *Gudsuppenbarare* genom att vara genomstrålad av Gud

Kravet

Krav utifrån gåva och uppgift (Gud vred och kärleksfull)

Fullkomlig lydnad, annars straff, dock ej evigt straff

(Men, du Guds man, du, den högste Gudens tjänare! Förglöm din smärta och torka dina tårar! Segerfirande skaror samla sig på glashavet, hållande Guds harpor. 391)

Förebild och verifikation

Mose (parafraaser från Mirjams och Aron klagomål på Mose därför att han gift sig med en etiopiska, samt från tillfället då han med sin stav slog fram vatten ur klippan (tyngdpunkt straffet)

Två slags kristna, syfte

Två slags kristna för alla kristnas skull, för världens skull. (Min slutsats)

Bibelhänvisningarna

Bibelord med rikliga möjligheter till tolkningar och associationer ges preciserad betydelse anpassad till EG:s aktuella behov att klargöra ledarens roll, betydelse och ansvar i den kristna församlingen.

*** 1 Mos 27:34 s 392 När Esau hörde sin faders ord, brast han ut i högljudd och bitter klagan och sade till sin fader: "Välsigna också mig, min fader."

*** 2 Mos 2:12 s 386 då vände han sig åt alla sidor, och när han såg att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden.

*** 2 Mos 3:11 s 386 Men Mose sade till Gud: "Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?"

*** 2 Mos 17:5 f 389 HERREN svarade Mose: "Gå framför folket, och tag med dig några av de äldste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken du slog Nilfloden, och begiv dig åstad. 6Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och vatten skall då komma ut ur den, så att folket får dricka." Och Mose gjorde så inför de äldste i Israel.

*** 3 Mos 10:3 s 392 Och Mose sade till Aron: "Detta är vad HERREN har talat och sagt: På dem som stå mig nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket bevisa mig härlig." Och Aron teg stilla. (passar EG:s syfte)

*** 4 Mos 12:1 f s 387 10och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för den etiopiska kvinnans skull som han hade tagit till hustru; han hade nämligen tagit en etiopisk kvinna till hustru. 2Och de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.

*** 4 Mos 12:2 s 387 2Och de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.

*** 4 Mos 12:3 s 387 3Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden. (Passar EG)

*** 4 Mos 12:3 s 388 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden.

*** 4 Mos 12:4 ff 4Och strax sade HERREN till Mose, Aron och Mirjam: "Gån ut, I tre, till uppenbarelsetältet." Och de gingo ditut, alla tre. 5Då steg HERREN ned i en molnstod och blev stående vid ingången till tältet; och han kallade på Aron och Mirjam, och de gingo båda ditut. 6Och han sade: "Hören nu mina ord. Eljest om någon är en profet bland eder, giver jag, HERREN, mig till känna för honom i syner och talar med honom i drömmar. 4 Mos 12:4 ff

*** 4 Mos 12:7 f 7Men så gör jag icke med min tjänare Mose; i hela mitt hus är han betrodd. 8Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?" (passar EG)

*** 4 Mos 12:8 s 388 8Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?"

*** 4 Mos 12:9 s 387 9Och HERRENS vrede upptändes mot dem, och han övergav dem. (passar EG)

*** 4 Mos 12:11-14 a 387 11Då sade Aron till Mose: "Ack, min herre, lägg icke på oss bördan av en synd som vi i vår dårskap hava begått. 12Låt henne icke bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till hälften förstörd, när det kommer ut ur sin moders liv." 13Då ropade Mose till HERREN och sade: "O Gud, gör henne åter frisk." 14HERREN svarade Mose: "Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon ju hava fått sitta med skam i sju dagar. Må hon alltså nu hållas inestängd i sju dagar utanför lägret; sedan får hon komma tillbaka dit igen."

*** 4 Mos 20:1-5 s 388 Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i öknen Sin i den första månaden, och folket stannade i Kades; där dog Mirjam och blev där också begravnen. 2 Och menigheten hade intet vatten; då församlade de sig emot Mose och Aron. 3Och folket begynte tvista med Mose och sade: "O att också vi hade fått förgås, när våra bröder förgingos inför HERRENS ansikte! 4Varför haven I fört HERRENS församling in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här? 5Och varför haven I fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna svåra plats, där varken säd eller fikonträd eller vinträd eller granaträd växa, och där intet vatten finnes att dricka?"

*** 4 Mos 20:8 s 389 8"Tag staven, och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den giva vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och giver menigheten och dess boskap att dricka.

*** 4 Mos 20:10 f Och Mose och Aron sammankallade församlingen framför klippan; där sade han till dem: "Hören nu, I gensträvige; kunna vi väl ur denna klippa skaffa fram vatten åt eder?" Och Mose lyfte upp sin hand och slog på klippan med sin stav två gånger; då kom mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka. 4 Mos 20:10 f

*** 4 Mos 20:12 s 389 Men HERREN sade till Mose och Aron: "Eftersom I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke få föra denna församling in i det land som jag har givit dem." (passar EG)

*** 5 Mos 3:25 s 390 Så låt mig nu få gå ditöver och se det goda landet på andra sidan Jordan, det goda berglandet där och Libanon." 26Men HERREN hade blivit förgrymmad på mig för eder skull och ville icke höra mig, utan sade till mig: "Låt det vara nog; tala icke vidare till mig om denna sak.

*** Luk 12:47 f s 386 Och den tjänare som hade fått veta sin herres vilja, men icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bliva straffad med många slag. 48Men den som, utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som val slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag. Var och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera. (passar EG)

*** Luk 12:48 s 391 Men den som, utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som var slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag. Var och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.

*** Hebr 12:28 f 8Därför, då vi nu skola undfå ett rike som icke kan bäva, så låtom oss vara tacksamma. På det sättet tjäna vi Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga. 29Ty "vår Gud är en förtärande eld".

*** 1 Tim 6:13 f s 392 13Inför Gud, som giver liv åt allt, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus vittnade med den goda bekännelsen, manar jag dig 14att, själv utan fläck och tadel, hålla vad jag har bjudit, intill vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse,

*** 2 Tim 1:13 f Såsom förebild i fråga om sunda ord må du, i tron och kärleken i Kristus Jesus, hava de ord som du har hört av mig. 14Bevara genom den helige Ande, vilken bor i oss, det goda som har blivit dig betrott.

*** 2 Tim 2:24 s 388 Och en Herrens tjänare bör icke strida, utan vara mild mot alla, väl skickad att undervisa, tålig när han får lida. (passar EG)

*** Hebr 12:17 s 392 I veten ju att han ock sedermera blev avvisad, när han på grund av arvsrätt ville få välsignelsen; han kunde nämligen icke vinna någon ändring, fastän han med tårar sökte därefter.

*** 1 Petr 5:5 s 388 5Så skolen I ock, I yngre, å eder sida underordna eder de äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen med varandra, ödmjukheten såsom en tjänardräkt. Ty "Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd". (passar EG)

*** Upp 15:3 f s 391 Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång: de sjöngo: "Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung. 4Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Du allena är helig, och alla folk skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina domar hava blivit uppenbara."

III. s 386

Nåd och ansvar.

"Den, åt vilken man anförtrott mycket, av honom skall man fordra mera." Luk. 12: 47, 48.

Luk 12:47 f s 386 Och den tjänare som hade fått veta sin herres vilja, men icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bliva straffad med många slag. 48Men den som, utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som val slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag. Var och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.

1. Vare det långt fjärran från mig att vanrykta min nådige Herre, vars tålmod jag räknar för min frälsning, men vem kan uthärda ljungelden i hans öga, då han varnar sina heliga.

Mose var en utomordentlig man. Under sin fyrtioåriga vistelse i öknen hade hans upphöjda karaktär blivit krönt med oförgänglig ära: *en ödmjukhet, vari Gud uppenbarade sig*. Den överlägsenhet, det självförtroende och den uppbrusande häftighet, som besjälade honom, då han fällde egyptiern,

2 Mos 2:12 s 386 då vände han sig åt alla sidor, och när han såg att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden.

ha måst ge vika för en saktmodig ande. Och nu, då Herren kallade honom, var han alldeles förkrossad. "*Vem är jag, att jag skulle gå till Farao och föra Israels barn utur Egypten?*"

2 Mos 3:11Men Mose sade till Gud: "Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?"

Nu var han passande för Jehovas tjänst, och han anförtrodde Mose ett uppdrag större än någon annans, och ingen under gamla förbundets tid har kommit Gud så nära som hans tjänare Mose.

2. I 4 Mos. 12 läsa vi: "Och Mirjam och Aron talade med Mose om den etiopiska kvinnan, vilken han hade äktat, och de förebrådde honom, att han hade äktat en etiopisk kvinna; och de **(386 sen 387)** sade: "Månne väl Mose är den ende, med vilken Herren talar? Månne han icke talar med oss även?"

4 Mos 12:1 f s 387 10och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för den etiopiska kvinnans skull som han hade tagit till hustru; han hade nämligen tagit en etiopisk kvinna till hustru. 20och de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.

Mycket sant. Men deras uppträdande vittnar om en uppblåst och högmodig ande, som behärskas av egenkärlek, avund och ärelystnad — "månne han icke talar med oss även?"

4 Mos 12:2 s 387 2 Och de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.

"Och delta hörde Herren". Ty han är aldrig längre borta från sina tjänare, än att han ser och hör och iakttagert allt, som rör sig i och omkring dem. "Och Mose var en vida saktmodigare man än alla andra människor på jorden."

4 Mos 12:3 s 387 3 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden.

Det största vittnesbörd, som Herrens Ande, mig veterligt, har lämnat någon människa. "Och Herren steg ned i en molnstod och stannade vid ingången till tabernaklet, och han kallade på Aron och Mirjam; och de framkommo båda, och han sade: Hören mina ord! Om han vore en sådan profet som I, så skulle jag, Herren, uppenbara mig för honom i syner och tala med honom i drömmar."

4 Mos 12:4 ff 4 Och strax sade HERREN till Mose, Aron och Mirjam: "Gån ut, I tre, till uppenbarelsetältet." Och de gingo ditut, alla tre. 5 Då steg HERREN ned i en molnstod och blev stående vid ingången till tältet; och han kallade på Aron och Mirjam, och de gingo båda ditut. 6 Och han sade: "Hören nu mina ord. Eljest om någon är en profet bland eder, giver jag, HERREN, mig till känna för honom i syner och talar med honom i drömmar. 4 Mos 12:4 ff

3. "Men en sådan är icke min tjänare Mose. Muntligen talar jag med honom, åskådligt och icke i gåtor, och han får se Herren personligen. Och varför skullen då icke I rädas att tala med min tjänare Mose?"

4 Mos 12:7 f 7 Men så gör jag icke med min tjänare Mose; i hela mitt hus är han betrodd. 8 Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?"

Det är farligt att sätta sig upp mot någon som lever nära Gud.

"Och Herrens vrede upplågade emot dem, och han gick bort.

4 Mos 12:9 s 387 9 Och HERRENS vrede upptändes mot dem, och han övergav dem.

Härpå följde en hemsk, allvarlig tystnad. "Och molnskyn drog sig tillbaka från tabernaklet; och se, Mirjam var snövit såsom av spetälska, och Aron vände sig till Mirjam, och se, hon hade spetälska." Förkrossad bönfäller han inför Mose: "Nådige herre! Lägg icke på oss såsom synd, att vi ha varit dåraktiga och försyndat oss. Och Mose ropade till Herren och sade: "O Gud, gör henne helbrägda!" Och Herren svarade: "Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon icke då skämmas i sju dagar? I sju dagar (387 sen 388) skall hon instängas utanför lägret, och sedan må hon upptagas."

4 Mos 12:11-14 a 387 11 Då sade Aron till Mose: "Ack, min herre, lägg icke på oss bördan av en synd som vi i vår dårskap hava begått. 12 Låt henne icke bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till hälften förstörd, när det kommer ut ur sin moders liv." 13 Då ropade Mose till HERREN och sade: "O Gud, gör henne åter frisk." 14 HERREN svarade

Mose: "Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon ju hava fått sitta med skam i sju dagar. Må hon alltså nu hållas inestängd i sju dagar utanför lägret; sedan får hon komma tillbaka dit igen."

"Ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd."

1 Petr. 5.

1 Petr 5:5 s 388 5Så skolen I ock, I yngre, å eder sida underordna eder de äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen med varandra, ödmjukheten såsom en tjänardräkt. Ty "Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd".

Och häri uppenbarar Gud sin nitälskan för den man, som står honom så nära, att "han får se Herren personligen";

4 Mos 12:8 s 388 8Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?"

och Mose handlar sin höga ställning värdigt, då han stillatigande fördrager allt med ett aldrig sviktande tålmod.

4 Mos 12:3 s 388 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden.

"Ty en Herrens tjänare bör icke tvista, utan vara mild mot alla, fördragande det onda." 2 Tim. 2:24.

2 Tim 2:24 s 388 Och en Herrens tjänare bör icke strida, utan vara mild mot alla, väl skickad att undervisa, tålig när han får lida.

4. Vilken företrädesrätt att leva så nära Gud, att man får se och *"tala med honom personligen!"* En sådan gemenskap med Gud kan ej med ord beskrivas, men den kan erfaras av alla uppriktiga och hängivna själar. Men denna över allt upphöjda ställning lade ett så heligt ansvar på Mose, att han för en enda förseelse, och det i ett anfall av vad vi skulle vilja kalla rättmätig förtrytelse, drabbades av en bitter förlust. *"Israels menighet kom till öknen Sin, och folket stannade i Kades; och då där intet vatten fanns för menigheten, samlade de sig tillhoppa emot Mose och emot Aron. Och folket kivade med Mose och sade: O, att också vi hade fått dö, då våra bröder dogo inför Herrens ansikte! Och varför haven I låtit oss draga upp ifrån Egypten för att föra oss till denna usla trakt, där*

varken säd eller fikon eller vinträd eller granatäpplen växa, och intet vatten finnes att dricka ?"

4 Mos 20:1-5 s 388 Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i öknen Sin i den första månaden, och folket stannade i Kades; där dog Mirjam och blev där också begravnen.

2Och menigheten hade intet vatten; då församlade de sig emot Mose och Aron. 3Och folket begynte tvista med Mose och sade: "O att också vi hade fått förgås, när våra bröder förgingos inför HERRENS ansikte! 4Varför haven I fört HERRENS församling in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här? 5Och varför haven I fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna svåra plats, där varken säd eller fikonträd eller vinträd eller granatträd växa, och där intet vatten finnes att dricka?"

Denna prövning hade så mycket vassare udd, som detta gensträviga folk så mången gång förtörnat Herren men förskonats genom Mose

förbön.

5. Mose och Aron gingo bort ifrån det församlade folket och föllo ned på sina ansikten inför Gud; och Herrens härlighet visade sig för dem. Och Herren talade till Mose och sade: *"Tag staven och församla menigheten, du och Aron, (388 sen 389) din broder, och sägen åt klippan, i deras åsyn, att hon lämnar vatten ifrån sig, och skaffa dem så vatten utur klippan och giv menigheten och deras boskap all dricka!"* I 2 Mos. 17:5,6

2 Mos 17:5 f 389 HERREN svarade Mose: "Gå framför folket, och tag med dig några av de äldste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken du slog Nilfloden, och begiv dig åstad. 6Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och vatten skall då komma ut ur den, så att folket får dricka." Och Mose gjorde så inför de äldste i Israel.

skulle Mose slå på klippan med staven, men här skulle Mose endast tala till klippan inför Israels folk.

4 Mos 20:8 s 389 8"Tag staven, och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den giva vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och giver menigheten och dess boskap att dricka.

I staven hade Mose ett stöd för sin tro, och densamma förutan hade han ännu icke utfört några under. "Således antyder Herren med denna befallning, att Moses nu, efter så mångårig erfarenhet av Guds underbara nåd, skulle hava en starkare tro än fyrtio år förut, så att han icke skulle behöva slå på klippan utan endast *tala* till henne." Men den store mannens tro sviktade, och han försyndade sig.

6. "Hören, I genstörtige!" utbrast den eljest så tålige mannen. "Skola vi ur denna klippa skaffa eder vatten?" Och Mose lyfte upp sin hand och, i stället för att "säga till klippan," slog med sin stav på hälleberget två gånger, och — under av nåd! — mycket vatten kom där utur — och barmhärtigheten strömmade däri — och

menigheten drack och deras boskap.

4 Mos 20:10 f Och Mose och Aron sammankallade församlingen framför klippan; där sade han till dem: "Hören nu, I gensträvige; kunna vi väl ur denna klippa skaffa fram vatten åt eder?" Och Mose lyfte upp sin hand och slog på klippan med sin stav två gånger; då kom mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka. 4 Mos 20:10 f

Men över de sagolika strömmarna drog ett moln av oväntad förbannelse. "Och Herren sade till Mose och till Aron: Emedan I icke haven trott mig och icke hållit mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke föra denna menighet in i det land, vilket jag har givit dem."

4 Mos 20:12 s 389 Men HERREN sade till Mose och Aron: "Eftersom I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke få föra denna församling in i det land som jag har givit dem."

O, vilket ansvar vilar på en helgad man att hålla Herrens namn heligt, och det överallt, alltid och inför var man! *Genom Guds underbara nåd kan en person hinna så långt, att vad han tänker, talar och gör har större betydelse än vad tiotusen halvhjärtade själar någonsin kunna göra.* En sådan man var Mose. Och då han, som framför alla skulle helga Herrens namn, nu ohelgade det inför hela Israels folk, (389 sen 390) blev denna stränga dom förkunnad, att han icke skulle få införa folket i Kanaans land.

7. Vad Mose härvid måste hava känt, är omöjligt beskriva. Det är lätt att synda som ett helgon, men omöjligt att ångra såsom de. Den store gudsmannen ängslas, han gråter, han beder. "*Låt mig få komma och se det goda landet på andra sidan Jordan, detta goda bergland och Libanon!*" Men Herren svarade: "*Du har fått nog. Tala icke vidare till mig om den saken.*" 5 Mos. 3.

5 Mos 3:25 s 390 Så låt mig nu få gå ditöver och se det goda landet på andra sidan Jordan, det goda berglandet där och Libanon." 26Men HERREN hade blivit förgrymmad på mig för eder skull och ville icke höra mig, utan sade till mig: "Låt det vara nog; tala icke vidare till mig om denna sak.

Mose hade fått göra många bittra erfarenheter under sitt växlingsrika liv, men aldrig hade hans stora själ burit en så förkrossande sorg. Tänk om oss barnaårens ljuva aning, ungdomens djärva förhoppningar, mannaålderns uppstigande, nederlaget och "landsflykten", fyrtio år vid Andens universitet, examen vid törnbusken, kampen för Israels befrielse, fyrtio år av stora prövningar, umbäranden och försakelser — *allt* för detta enda, stora mål att föra Guds folk utur Egypten in i Kanaan. Och nu — en ärofull livsgärning snöpligt avhuggen, alla förutgående försakelser gagnlösa, och — det värsta av allt — Gud vanärad! Såg han icke tillbaka på sitt liv såsom alldeles förfelat?

8. Men vad kärlek låg det ej däri, att hans nådige Herre mötte honom med samma glada ansikte, att han fick *samtala* med honom innerligt, förtroligt, mellan fyra ögon, likasom tillförne! Och väl månede han vara en furste ibland Guds folk, väl månede han krönas som en segerfirande hjälte inför Gud, Herren Jehova; väl månede honom förunnas namn och "stjärna" [1] [1] Bildspråk = utmärkelse eller upphöjelse.

i de saligas hemland, där, varest alla sår helas, och där Moses och

Lammets sång ej hämmas av syndafallets tårar. Men han, som utkorades därtill och uppbar (**390 sen 391**) den triumferande vissheten att föra Israel in i Kanaan, han kom aldrig, aldrig ditin. Och det är allt detta, sammanlagt, som gör varningen i hans exempel så mycket mera högtidlig.

9 "Ty var och en, åt vilken mycket har blivit givet, av honom skall mycket varda utkrävt, och den, åt vilken man har anförtrott mycket, av honom skall man fordra mera." Luk. 12.

Luk 12:48 s 391 Men den som, utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som val slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag. Var och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.

Men, du Guds man, du, den högste Gudens tjänare! Förglöm din smärta och torka dina tårar! Segerfirande skaror samla sig på glashavet, hållande Guds harpor. Rösten klingar så melodiskt skön, sången brusar som ett dån av många vatten: *"Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du allsvåldige; rättfärdiga och sanna dina domar, du folkens konung! Vem skulle icke frukta dig. Herre, och prisa ditt heliga namn? Ty du allena är helig; ty alla folk skola komma och tillbedja inför dig, ty dina domar hava blivit uppenbara."* Uppb. 15.

Upp 15:3 f s 391 Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång: de sjöngo: "Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung. 4Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Du allena är helig, och alla folk skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina domar hava blivit uppenbara."

"Låtom oss därför, då vi få ett rike, som icke kan bäva, vara tacksamma, så att vi tjäna Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga. Ty vår Gud är en förtärande eld." Ebr. 12:28, 29.

Hebr 12:28 f 8Därför, då vi nu skola undfå ett rike som icke kan bäva, så låtom oss vara tacksamma. På det sättet tjäna vi Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga. 29Ty "vår Gud är en förtärande eld".

10 Min käre och så högt ärade broder! Har Guds Ande fått bränna in erfarenhetssanningar i ditt liv, är du av Herren kallad och därtill i Andens och i korsets skola fostrad att leda församlingen till fullare liv i Gud, ja, då har du orsak att böja dig djupare i stoftet och tjäna Gud med helig fruktan och räddhåga; ty han gav dig ett mycket stort förtroendeuppdrag, och likväl har du inga företräden eller någonting att berömma dig av framför andra. Snarare tvärtom. Medveten härom, bör du vara i helig umgängelse varje

stund och leva det mest intima och allvarliga trosliv, så **(391 sen 392)** att din *ödmjuka* karaktär, omstrålad av en barnafrimodig självförgätenhet, uppenbarar någonting gudomligt; ty det är ej nog för dig att vara — jag ville säga — en vanlig kristen.

Jag besvär dig inför Gud, som gör allt levande, och inför Kristus Jesus, som inför Pontius Pilatus har avlagt den goda bekännelsens vittnesbörd, att du bevarar budet obefläckat och utan tadel intill vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse. 1 Tim. 6.

1 Tim 6:13 f s 392 13Inför Gud, som giver liv åt allt, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus vittnade med den goda bekännelsen, manar jag dig 14att, själv utan fläck och tadel, hålla vad jag har bjudit, intill vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse,

11. Otaligt många kristna begråta förlusten av en kallelse, som de ej hava hållit helig, liksom Esau, då han under tårar bad om den välsignelse, som han hade ringaktat.

1 Mos 27:34 s 392 När Esau hörde sin faders ord, brast han ut i högljudd och bitter klagan och sade till sin fader: "Välsigna också mig, min fader."

"Ty," säger skriften, "I veten själva, att han ock, då han sedan ville ärva välsignelse, vart tillbakavisad, ty han fann icke rum till sinnesändring, fastän han med tårar sökte därefter." Ebr. 12:17.

Hebr 12:17 s 392 I veten ju att han ock sedermera blev avvisad, när han på grund av arvsrätt ville få välsignelsen; han kunde nämligen icke vinna någon ändring, fastän han med tårar sökte därefter.

Mose förfelade sin avsikt att föra Guds folk in i Kanaan. Många hängivna och helgade personer ha förverkat rättigheten att vägleda helighetssökande själar, och sålunda hava de, fastän upprättade för sin egen del, gjort förluster, som aldrig kunna ersättas. De kunna föra oss till gränserna av löftets land och måla dess skönhet och behag i de mest levande färger; men varje försök att föra någon in i detta härliga trosliv strandar mot en hemlig orsak; ty *en sålunda förverkad uppgift kan aldrig återfås; och i allmänhet är det ingen lätt sak att återvinna en förlorad ställning inför Gud.*

Håll dig i tron och kärleken i Kristus Jesus till förebilden av de hälsosamma ord, vilka du har hört av mig. Och förvara genom den helige Ande, som bor i oss, det goda, som har blivit dig ombetrott. 2 Tim. 1:13, 14.

2 Tim 1:13 f Såsom förebild i fråga om sunda ord må du, i tron och kärleken i Kristus Jesus, hava de ord som du har hört av mig. 14Bevara genom den helige Ande, vilken bor i oss, det goda som har blivit dig betrott.

Ty detta är vad Herren har sagt: På den som nalkas mig vill jag visa mig helig, och inför allt folket vill jag visa min härlighet. 3
Mos. 10:3.

3 Mos 10:3 s 392 Och Mose sade till Aron: "Detta är vad HERREN har talat och sagt: På dem som stå mig nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket bevisa mig härlig." Och Aron teg stilla.

*